

ХАЙНРИХ ХАЙНЕ МОРСКО ВИДЕНИЕ

Превод от немски: Димитър Стоевски, —

chitanka.info

Лежах на кораба на края
и гледах замечтан
във бистрата вода
и взирах се дълбоко там, все по-дълбоко,
чак до самото дъно на морето,
изпърво сякаш във мъгла обвито;
ала полека-лека в ярки багри
показаха се куполи и кули
и в края, като слънце, блесна град,
старинен, нидерландски
и многолюден.
Замислени мъже с наметки черни,
със бели къдриви яки, с верижки златни
минават през пазарния площад,
запътени към общината, гдето,
изваяни от камък кралски статуи,
стоят на стража с меч и жезъл.
А надалеч пред стари къщи
с излъскани прозорци
и със липи, подрязани на конус,
във свилени премени се разхождат
девойки стройни с гиздави лица,
затулени под черни капишони
и с руси къдри.
Момци в испански пъстри дрехи
минават важно, кимат със глава.
И възрастни жени
в кафяви избелели рокли,
с молитвеник в ръка и броеница,
отиват с крачки ситни
във храма божии,
позвани от камбанения звън
и звуците на орган.
Самият мен затрогва с трепет странен
далечният камбанен звън!

*Копнеж безкраен и печал дълбока
облъхват моето сърце,
това едва закрепнало сърце;
любими устни сякаш
целуват неговите рани
и кръв от тях струи отново —
червени жарки капки,
които капят дълго, бавно
там долу върху стара къща
в дълбокия подводен град —
самотна стара къща с остър покрив,
безлюдна, меланхолна;
на долния прозорец само
седи девойка,
глава на длан подпряла,
досуц дете забравено, злочесто!*

*Познавам те, дете забравено, злочесто!
Така дълбоко, значи, чак в морето
от мене си се скрила ти
в детинска прищявка;
не си могла отново да излезеш
и чужда си останала сред чужди
столетия наред.
А аз, с душа, изпълнена от скръб,
по цялата земя те търсех
и търсех непрестанно,
теб, вечно любима,
отколе загубена
и в края намерена.
Намерих те и гледам пак
лика ти сладък,
очите предани и умни,
чаровната усмивка —
и няма нивга пак да те напусна,
при теб ще сляза долу.
С разтворени прегръдки*

*ще полетя към твоето сърце.
Ала навреме точно
ме хваща капитанът за нозете
и дръпва ме навътре
и разгневен, със смях, ми вика:
„Докторе, полудяхте ли?“*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.